

Dle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, žádám o poskytnutí rozhodnutí ze dne 19.3.2021, č.j. HSHMP 09460/2021.

Žádám o provedení nezbytné anonymizace údajů, jejichž zveřejnění by bylo v rozporu s § 8a InfZ.

 dne 18.11.2022.

**HYGIENICKÁ
STANICE
HLAVNÍHO MĚSTA
PRAHY**

Váš dopis č. j.: sine

Ze dne:

Naše č. j.: HSHMP 63653/2022

Sp. zn.: S-HSHMP 63162/2022

Vyřizuje: Mgr. Karel Husník

Tel.: + 420 296 336 742

E-mail: karel.husnik@hygp Praha.cz

V Praze dne: 28. 11. 2022

Počet listů/příloh: 1/1

Poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Vážený pane

Hygienická stanice hlavního města Prahy (dále jen „HSHMP“) jako správní orgán a povinný subjekt podle **§ 2 zákona č. 106/1999 Sb.**, o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“) obdržela dne 18. 11. 2022 prostřednictvím datové zprávy podání, které je svým obsahem žádostí o poskytnutí informací (dále jen „žádost“) podle **§ 13 a násl. zákona č. 106/1999 Sb.**

Ve své žádosti konkrétně požadujete zodpovězení následujícího dotazu ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.:

„Dle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, žádám o poskytnutí rozhodnutí ze dne 19.3.2021, č.j. HSHMP 09460/2021.“

Žádám o provedení nezbytné anonymizace údajů, jejichž zveřejnění by bylo v rozporu s § 8a InfZ.

 dne 18.11.2022.“

K Vašemu dotazu uvádí HSHMP následující:

V příloze Vám zasiláme anonymizované vyhotovení požadovaného rozhodnutí č. j. **HSHMP 09460/2021**.

S pozdravem

Ing. Iva Pěkná

vedoucí oddělení právního a dokumentačního

„podepsáno kvalifikovaným elektronickým podpisem“

Váš dopis č. j.: sine
Ze dne: sine
Naše č. j.: HSHMP 09460/2021
Sp. zn.: S-HSHMP 74450/2020
Vyřizuje: Mgr. Lucie Štěpánková
Tel.: 296 336 727
E-mail: lucie.stepankova@hygp Praha.cz
V Praze dne: 19. 3. 2021

ROZHODNUTÍ

Hygienická stanice hl. m. Prahy se sídlem v Praze (dále jen „HSHMP“) jako správní orgán místně a věcně příslušný, a to podle § 82 odst. 2 písm. k) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 258/2000 Sb.“), podle ustanovení § 62 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“) a podle § 11 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodla takto:

- I. **Obviněný, fyzická osoba** [REDAKCE]
[REDAKCE] (dále jen „obviněný“),
se uznává vinným z přestupku, a to konkrétně:
z přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že:
dne 28. 10. 2020 v době od 10:00 do 12:00 hod. před Obecním domem, nám. Republiky 1090/5, Praha 1 a v blízkém okolí této budovy, nesplnil povinnost uloženou mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, vydaným podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb. k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2, když se pohyboval na veřejně přístupném místě v blízkosti dalších osob ve vzdálenosti menší než 2 metry bez ochranného prostředku dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál či jiné prostředky, které brání šíření kapének.
- II. Za spáchání uvedeného přestupku se obviněnému ukládá podle § 35 písm. b), § 46 zákona č. 250/2016 Sb. a podle § 92n odst. 3 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb., správní trest, a to pokuta ve výši 10 000,- Kč (slovy: deset tisíc korun českých), která je splatná do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, a to na účet HSHMP vedený u České národní banky v Praze 1, Na Příkopě 28, č. účtu 19-65825011/0710, konstantní symbol 0558, variabilní symbol: [REDAKCE]
- III. Obviněnému se ukládá v souladu s § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč (slovy: jeden tisíc korun českých) splatnou do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, a to na účet HSHMP vedený u České národní banky v Praze 1, Na Příkopě 28, č. bankovního účtu 19-65825011/0710, konstantní symbol: 0558, variabilní symbol: [REDAKCE]

Odůvodnění:

HSHMP vydala ve věci příkaz čj. HSHMP 74450/2020, sp zn. HSHMP 74450/2020 ze dne 20. 1. 2021 (příkaz byl obviněnému doručen dne 22. 1. 2021) (dále jen „příkaz“).

Výrokem I. uvedeného příkazu byl obviněný uznán vinným z přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 28.10.2020 v době od 10:00 do 12:00 hod. před Obecním domem, nám. Republiky 1090/5, Praha 1 a v blízkém okolí tohoto domu, úmyslně nesplnil povinnost uloženou mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, vydaným podle § 80 odst. 1 písm. g) zák. č. 258/2000 Sb. k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2 (dále jen „mimořádné opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020“), když se pohyboval na veřejně přístupném místě v blízkosti dalších osob ve vzdálenosti menší než 2 metry bez ochranného prostředku dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének.

Výrokem II. příkazu HSHMP uložila obviněnému v souladu s § 90 odst. 1, § 35 písm. b) a s § 46 zákona č. 250/2016 Sb. a podle § 92n odst. 3 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb. správní trest, a to pokutu ve výši 10 000 Kč.

Obviněný podal prostřednictvím svého právního zástupce (plná moc právního zástupce je součástí správního spisu) proti příkazu doručenému dne 22. 1. 2021 v zákonné lhůtě v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu odpor, a to podáním ze dne 27. 1. 2021 nadepsaným jako Odpor a vyjádření obviněného z přestupku, který je vedený u správního orgánu pod čj. HSHMP 06201/2021 (dále jen „odpor“). Obviněný navrhl v uvedeném odporu, aby bylo přestupkové řízení zastaveno.

Dne 17. 2. 2021 bylo obviněnému doručeno oznámení o pokračování řízení o přestupku č.j. HSHMP 09476/2021 ze dne 16. 2. 2021. V uvedeném oznámení o pokračování řízení o přestupku č. j. HSHMP 09476/2021 ze dne 16. 2. 2021, HSHMP oznámila obviněnému, že na základě podaného odporu ze dne 27. 1. 2021 proti příkazu č.j. HSHMP 74450/2020, sp. zn. S-HSHMP 74450/2020 ze dne 20. 1. 2021 se příkaz podle § 150 odst. 3 správního řádu ruší a řízení o přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. pokračuje.

K výroku č. I. tohoto rozhodnutí:

HSHMP obdržela dne 26.11.2020 od Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha I, Vnější služby, místního oddělení Benediktská, Benediktská 1, Praha 1 (dále jen „PČR“) oznámení o přestupku č.i. KRPA-286313-4/PŘ-2020-001111 ze dne 22. listopadu 2020 na obviněnou fyzickou osobu, [redacted]

Obviněný podle úředního záznamu č.j. KRPA-286313-3/PŘ-2020-001111 ze dne 22. listopadu 2020 nesplnil povinnost uloženou mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 tím, že se dne 28.10.2020 v době od 10:00 do 12:00 hod. před Obecním domem, nám. Republiky 1090/5, Praha 1 a v okolí tohoto domu, pohyboval v blízkosti dalších osob ve vzdálenosti menší než 2 metry a po celou dobu neměl zakrytá ústa a nos ochranným prostředkem jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének.

Oznámením o přestupku č.j. KRPA-286313-4/PŘ-2020-001111 ze dne 22. listopadu 2020 a úředním záznamem č.j. KRPA-286313-3/PŘ-2020-001111 ze dne 22. listopadu 2020 bylo postupem podle § 73 zákona č. 250/2016 Sb., oznámeno důvodné podezření o spáchání přestupku obviněným ze dne 28.10.2020 v době od 10:00 do 12:00 hod. před Obecním domem, nám. Republiky 1090/5, Praha 1 výše popsáním jednáním.

Podle § 73 zákona č. 250/2016 Sb., má-li orgán Policie České republiky nebo Vojenské policie nebo jiný správní orgán důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, a není-li sám příslušný k jeho projednání, oznámí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu. V oznámení uvede zejména, kdo je podezřelým z přestupku, pokud je mu znám, popis skutku, ve kterém je přestupek spatřován, místo a čas, kdy měl být přestupek spáchán, zákonné ustanovení obsahující skutkovou podstatu předmětného přestupku a důkazní prostředky, které jsou mu známy. HSHMP bylo důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, v souladu s platnými právními předpisy, oznámeno.

V průběhu přestupkového řízení bylo zjištěno, že na webové doméně [redacted] je zveřejněn záznam ze dne 28.10.2020 trvajícím 2:51 minuty, na

němž je zachycen pan [REDAKCE] který ukládá kytky k památníku u Obecního domu, nám. Republiky 5, Praha 1, následně zde pronáší projev a v čase 1.05 záznamu stojí v těsné blízkosti tří osob. Po celou dobu záznamu nemá jmenovaný nasazen ochranný prostředek dýchacích cest, přičemž má roušku nasazenou pod bradou. Záznam je přiložen ke spisovému materiálu na CD nosiči. Dále byla na několika různých webových adresách, např. www.idnes.cz, www.blesk.cz, www.novinky.cz zajištěna řada fotografií z uvedené události, kdy pan [REDAKCE] nejprve položil kytky u rohu Obecního domu, následně měl krátký projev a poté hovořil s nezjištěným počtem osob (minimálně tři), se kterými je v blízkém kontaktu a potřásá si s nimi rukou. Viz fotodokumentace z internetové stránky www.blesk.cz, která je součástí spisového materiálu. Během tohoto kontaktu s přihlížejícími osobami, ani při pokládání kytky nebo poté, nemá obviněný nasazen žádný ochranný prostředek dýchacích cest.

Mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 Ministerstvo zdravotnictví uložilo všem osobám s účinností ode dne 21. října 2020 od 0:00 hod. do odvolání tohoto mimořádného opatření, v odst. 1. bodu 1 zákaz pohybu a pobytu bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, a to:

- a) ve všech vnitřních prostorech staveb, mimo bydliště nebo místo ubytování (např. hotelový pokoj),
- b) v prostředcích veřejné dopravy,
- c) na nástupištích, v přístřešku a čekárně veřejné dopravy,
- d) v motorových vozidlech, ledaže se v motorovém vozidle nachází pouze osoby z jedné domácnosti,
- e) na všech ostatních veřejně přístupných místech v zastavěném území obce, kde dochází na stejném místě a ve stejný čas k přítomnosti alespoň 2 osob vzdálených od sebe méně než 2 metry, nejedná-li se výlučně o členy domácnosti.

Uvedené povinnosti se nevztahují na osoby a případy uvedené v bodě I. odst. 2 mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, tedy na:

- a) děti do dvou let věku,
- b) děti a pedagogické pracovníky v mateřské škole a děti a osoby o ně pečující v dětské skupině,
- c) žáky a pedagogické pracovníky 1. stupně základní školy v budovách škol a školských zařízení podle zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů, mimo jejich společné prostory,
- d) žáky, studenty a pedagogické pracovníky podle školského zákona a studenty a akademické pracovníky podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, v rámci vzdělávací aktivity, jejíž charakter neumožňuje nošení ochranného prostředku (zejm. tělocvik, zpěv, hra na dechové nástroje),
- e) internáty a domovy mládeže, jde-li o zaměstnance nebo ubytované děti, žáky nebo studenty,
- f) školská zařízení pro výkon ústavní výchovy nebo ochranné výchovy a školy zřízené při nich a střediska výchovné péče při poskytování služeb internátní formou,
- g) školy zřízené Ministerstvem spravedlnosti,
- h) žáky, studenty a pedagogické pracovníky ve škole zřízené podle § 16 odst. 9 školského zákona,
- i) zaměstnance a děti v zařízeních pro děti vyžadující okamžitou pomoc,
- j) osoby s poruchou intelektu, s poruchou autistického spektra, a kognitivní poruchou nebo se závažnou alterací duševního stavu, jejichž mentální schopnosti či aktuální duševní stav neumožňují dodržování tohoto zákazu,
- k) pacienty, jsou-li hospitalizovaní ve zdravotnických zařízeních lůžkové péče, nebo je-li to potřebné pro poskytování zdravotních služeb,
- l) zdravotnické pracovníky po dobu nezbytně nutnou, je-li to potřebné pro poskytování zdravotních služeb,

- m) uživatele sociálních služeb v zařízeních sociálních služeb, kterými jsou týdenní stacionáře, domovy pro osoby se zdravotním postižením, domovy pro seniory a domovy se zvláštním režimem, a v zařízeních poskytujících odlehčovací sociální služby v pobytové formě,
- n) další případy zřetele hodné, které stanoví poskytovatel zdravotních nebo sociálních služeb nebo ošetřující lékař pro pohyb a pobyt ve zdravotnických zařízeních a v zařízeních sociálních služeb,
- o) zaměstnance a osoby v obdobném postavení včetně ústavních činitelů po dobu, kdy vykonávají práci na jednom místě, pracuje-li taková osoba ve vzdálenosti nejméně 2 metry od jiné osoby,
- p) osoby řídící vozidlo veřejné dopravy, kdy nejsou v přímém kontaktu s cestujícím při jeho odbavení,
- q) soudce, přísedící, státní zástupce, obviněné a jejich obhájce, účastníky civilních, správních a ústavních soudních řízení a jejich zástupce, svědky, znalce, tlumočnický a další osoby, o kterých tak rozhodne soud, a to v místě a době soudního řízení,
- r) osoby při provádění autorského díla (např. divadelního, tanečního nebo hudebního představení), osoby přednášející a osoby účinkující při tvorbě a výrobě audiovizuálního díla nebo pořadu,
- s) moderátory, redaktory a další osoby vystupující v rozhlasových, televizních a dalších pořadech,
- t) osoby, které vykonávají práci zařazenou rozhodnutím příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví do kategorie třetí nebo čtvrté pro rizikový faktor pracovních podmínek zátěž teplem, a dále osoby, jež vykonávají práci, která dosud nebyla kategorizována a u které lze předpokládat, že po provedení kategorizace bude z důvodu přítomnosti rizikového faktoru pracovních podmínek zátěž teplem spadat do kategorie třetí nebo čtvrté,
- u) zákazníkovi provozoven stravovacích služeb v době konzumace potravin a pokrmů včetně nápojů, a to za podmínky, že zákazník sedí u stolu,
- v) osoby cestující v prostředcích veřejné dopravy po dobu nezbytně nutnou ke konzumaci potravin a pokrmů včetně nápojů,
- w) snoubence v průběhu sňatečného obřadu a další osoby tomuto obřadu přítomné a osoby činící prohlášení o tom, že spolu vstupují do registrovaného partnerství, a další osoby tomuto prohlášení přítomné,
- x) osoby po dobu nezbytně nutnou pro pořízení jejich portrétní fotografie, popř. fotografie novomanželů, včetně společné fotografie s členy domácnosti a dalšími blízkými osobami,
- y) sportovce nebo cvičící osoby v době tréninku, cvičení, zápasu, soutěže apod.,
- z) osoby v prostorech vnitřních umělých koupališť, kterými jsou plavecký bazén, koupelový bazén, bazén pro kojence a batolata a brouzdaliště, lázeňských a léčebných bazénů a saun.

Z odůvodnění mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 vyplývá, že v průměru dochází k více než pětinasobnému snížení rizika přenosu (v recentním systematickém přehledu ze 17,4 % bez obličejové masky na 3,1 % s obličejovou maskou, např. N95, chirurgická nebo 12-16 % vrstevná bavlněná rouška) při nošení ochranného prostředku nosu a úst. Účinnost výše uvedeného mimořádného opatření na úrovni jednotlivce i na úrovni populace kromě toho prokázalo i několik dalších studií o používání zdravotnických nebo nezdravotnických roušek. Správně nošená rouška (tj. rouška zakrývající nos a ústa) je nejen účinná při snižování šíření viru pomocí respiračních sekretů (tj. kontrola zdroje nákazy), ale také při ochraně jednotlivců před onemocněním COVID-19. Roušky představují jednoduchou bariéru, která zabráňuje šíření kapének respiračních sekretů vzduchem na jiné lidi, především při mluvení, kašlání nebo kýchání.

Kapinky větší než 10 µm (velké kapky) jsou často generovány kašlem nebo kýcháním, ale i křičením, smíchem či běžnou mluvou, a dochází k jejich uvolňování někdy velkou rychlostí (50 m/s při kýchání, 10m/s při kašli). Díky svým rozměrům a velké rychlosti se tyto velké kapky dostávají na daleko větší vzdálenosti než malé kapky. Velké kapky mohou bez bariéry doletět až do vzdáleností více jak 2 metry (kašel) a více jak 6 metrů (kýchání). Samotné dodržování dvoumetrové distanční vzdálenosti nemusí zabránit přenosu těchto velkých kapek, které mohou obsahovat virus.

Ochrana použitím roušky může ovlivňovat pravděpodobnost míry přenosu viru v komunitě podobně jako dodržování dvoumetrového odstupu od ostatních osob a omezení volného pohybu osob na veřejnosti. V případě kombinace těchto přístupů, omezení shlukování se osob a nošení obličejových roušek může zdvojnásobit účinek opatření a vést k oploštění křivky pozitivních případů onemocnění COVID-19 v populaci.

Snížení přenosu virů v populaci prostřednictvím nošení roušek je finančně nenákladná intervence, která může zabránit zvýšení úmrtnosti populace a vést ke snížení ekonomických ztrát souvisejících se zvýšenou nemocností.

Zkušenosti z praxe ukázaly, že země podporující nošení roušek a respirátorů měly nižší úmrtnost na koronavirovou infekci. Zavedení roušek do praxe rovněž vedlo ke zpomalení denního nárůstu nových případů oproti období před rouškami.

Ochranný efekt poskytovaný rouškami se prokázal i u publikovaných kazuistik v rámci leteckého transportu a u typu provozoven poskytujících služby na malou vzdálenost, kde i přes blízký kontakt a delší dobu expozice nedošlo k nákaze 25 spolucestujících, ani 140 exponovaných zákazníků díky tomu, že všechny kontakty i samotní nakažení měli a používali roušku.

Obviněný se dopustil přestupku tím, že se v rozporu s bodem l. odst. 1 písm. e) mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 pohyboval na veřejně přístupném místě v blízkosti dalších osob ve vzdálenosti menší než 2 metry bez ochranného prostředku dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének.

HSHMP v průběhu přestupkového řízení posuzovala, zda je dána některá z výjimek z povinností nosit roušku podle mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020. HSHMP shledala, že se žádná z výjimek na obviněného v době spáchání přestupku, tj. 28.10.2020 v době od 10:00 do 12:00 hod. v místě spáchání přestupku, tj. v okolí budovy Obecního domu, nám. Republiky 1090/5, Praha 1, nevztahuje.

Podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., se fyzická, právnická nebo podnikající osoba dopustí přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví tím, že nesplní povinnost uloženou mimořádným opatřením vydaným podle § 80 odst. 1 písm. g) nebo podle § 82 odst. 2 písm. m) k ochraně zdraví fyzických osob při epidemii, nebezpečí jejího vzniku, živelné pohromě nebo jiné mimořádné události.

Obviněný se dopustil přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. tím, že se dne 28.10.2020 pohyboval bez roušky na veřejně přístupném místě v zastavěném území obce, kde docházelo na stejném místě a ve stejný čas k přítomnosti alespoň 2 osob vzdálených od sebe méně než 2 metry, přičemž se nejednalo výlučně o členy domácnosti.

O výše uvedeném přestupku bylo rozhodnuto příkazem č.j. HSHMP 74450/2020 ze dne 20. 1. 2021. Příkazem HSHMP rozhodla v řízení podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v porušení ustanovení uvedeného v bodě l. odst. 1 písm. e) mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 vydaným podle § 80 odst. 1 písm. g) zák. č. 258/2000 Sb. k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2, když se pohyboval na veřejně přístupném místě v blízkosti dalších osob ve vzdálenosti menší než 2 metry bez ochranného prostředku dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének. Z tohoto důvodu byla obviněnému v souladu s § 90 odst. 1, § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb. a § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 10 000 Kč (slovy: deset tisíc korun českých). Příkaz byl obviněnému doručen dne 22. 1. 2021.

Obviněný podal prostřednictvím svého právního zástupce odpor ze dne 27. 1. 2021, který obviněný označil při jeho odeslání jako Odpor a vyjádření obviněného z přestupku (dále jen „odpor“). HSHMP eviduje odpor pod č.j. HSHMP 06201/2021, které bylo odporu připojeno v souladu se spisovým řádem.

Shrnutí argumentu odporu bodu 2)

V odporu obviněný uvádí, že postih uvedený v příkazu je postihem za **politický akt**, nikoliv za porušení hygienických pravidel. Obviněný uvádí, že příkaz je neústavní, když jeho smyslem a cílem má být postih za ústní i neverbální projev obviněného. Dále uvádí, že na obviněného má být aplikovaná stejná výjimka z povinností stanovených v bodě l. odst. 1 mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 jako na řečníky v televizním studiu, a to konkrétně výjimka uvedená pod bodem l. odst. 2 písm. bodě s), která se vztahuje na moderátory, redaktory a další osoby vystupující v rozhlasových, televizních a dalších pořadech. HSHMP se pak dále dle odůvodnění odporu obviněným nijak nevypracovala se skutečností, jak a v jaké míře by mohlo dojít k epidemiologickému ohrožení v průběhu několika minut, po který trval akt proslovu obviněného.

Shrnutí argumentu odporu bodu 3)

Obviněný dále uvádí, že i přestože HSHMP uvedla, že při udělení sankce nepřihlédla k tomu, že je obviněný veřejně činnou osobou, má se jednat o protimluv, když předtím HSHMP uvedla, že k tomu přihlédla. Z této části odůvodnění příkazu má pak podle obviněného vyplývat, že se HSHMP nelíbí údajné přestupkové jednání obviněného právě proto, že se jedná o veřejnou osobu a že jednání obviněného vyjadřující svůj odpor k razantnímu omezení svobody může vést k obecné občanské neposlušnosti.

Shrnutí argumentu odporu bodu 4)

Obviněný dále v odporu sděluje, že HSHMP má ukládat neústavně pokuty za porušení opatření, které mělo být pro nezákonnost zrušeno soudem, přitom má HSHMP tuto skutečnost zamlčovat. Opatření mělo být dle odporu obviněného zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2020, č.j. 18 A 59/2020-224 (dále jen „rozsudek Městského soudu“). To mělo dle názoru obviněného vyústit v zastavení sankčních řízení a případnou nevyhazatelnost již udělených správních postihů za toto protiprávně a nesprávně vydané opatření. HSHMP pak měla porušit ústavní princip, že státní moc slouží všem občanům tím, že se o vadách, pro které Městský soud v Praze mimořádné opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 zrušil, vůbec nezmiňuje v příkazu, přičemž to má mít zásadní vliv na sankční řízení s občany.

Shrnutí argumentu odporu bodu 5)

Obviněný v odporu rozporuje **pravomoc Ministerstva zdravotnictví** vydávat obsahově podobná opatření, jako je mimořádné opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, když si mělo Ministerstvo zdravotnictví přisvojit moc, která náleží vládě, mimo kontrolu Poslanecké sněmovny, a to i po opětovném vyhlášení nouzového stavu na podzim 2020. Ministři zdravotnictví měli pohrdnout výrokem soudu a **odmítnout se řídit principem právního státu**. Zásadní rozhodnutí tak dle názoru obviněného nemohou být převedena z vlády na Ministerstvo zdravotnictví, které může určovat povinnosti nemocnicím a jiným subjektům ve svém rezortu. To vše obviněný komparuje se situací předlistopadovou (tj. situací před 17. 11. 1989), když zákonodárná moc v České republice podléhala totalitní praxi a řadu povinností v této době stanovily podzákonné právní předpisy či dokonce různá opatření státních orgánů, která neměla ani charakter právního předpisu. Povinnost nosit roušku se dále nemá opírat o žádnou odbornost, když na jaře roku 2020 byla stanovena i pro procházku v lese. Zjevně nesmyslné a svévolné zákazy a příkazy vlády tak nemají být podle obviněného pramenem práva.

Shrnutí argumentu odporu bodu 6)

Obviněný se dále v odporu vyjadřuje k povinnosti nosit roušku stanovenou opatřením Ministerstva zdravotnictví. Zejména spatřuje pochybení Ministerstva zdravotnictví v tom, že opatření, které v době dalšího vyhlášení nouzového stavu, tj. od 5. 10. 2020, Ministerstvo zdravotnictví vydalo, nebylo označeno jako **opatření obecné povahy**. Dále obviněný uvádí, že zmocnění, podle kterého Ministerstvo zdravotnictví opatření vydalo, se opírá o § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb., což je **neurčité zmocnění**. Dále odkazuje obviněný na zásadu, že nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (Čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky ve spojení s Čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Obviněný má zato, že pokud žádný zákon výslovně neumožňuje Ministerstvu zdravotnictví stanovit povinnost nošení roušek, je tato ústavní zásada narušena. Z vyjádření v odporu vyplývá názor obviněného, že připustilo-li by se, aby ministerstva mohla stanovit lidem povinnost, které není stanovena zákonem, pouze na základě neurčitého a obecného zmocnění, a že mohou stanovit povinnosti a zákazy jen za určitým, aniž by zákon výslovně stanovil obsah tohoto zákazu, **vyprázdnil se dle odporu obviněného ústavní norma**, že povinnost lze stanovit pouze zákonem. Neurčité zmocnění má být možné užít ke stanovení povinností vůči podřízeným subjektům v působnosti Ministerstva zdravotnictví (hygiena, nemocnice). Pokud Ministerstvo ukládá povinnost lidem jen z preventivních důvodů plošně, má jít o nesprávný postup. Navíc má být tato povinnost zatížena finanční zátěží pro lidi.

Dále obviněný uvádí, že podobná opatření obecné povahy určující povinnost nošení roušek by za nouzového stavu měla nařídít **vláda krizovými opatřeními** (usnesením), neboť režim nouzového stavu je speciálním režimem fungování státu a normy upravující činnost státních orgánů za nouzového stavu mají přednost před jinými obyčejnými zákony na základě přednosti speciální normy stejné právní síly před obecnou. Navíc má být pravomoc vlády omezovat i základní práva lidí dána ústavním zákonem o bezpečnosti státu, tedy předpisem vyšší právní síly.

Shrnutí argumentu odporu bodu 7)

Dále se obviněný vyjadřuje ve svém odporu k tzv. ukládání povinností nepředvidaných zákonem a odkazuje na nálezh Ústavního soudu z r. 1994 se závěrem, který má vyplývat, a to že žádná ústavní úprava vydávat opatření obecné povahy pro Ministerstvo zdravotnictví neexistuje. Ze závěrů Ústavního soudu vůči obecně závazným vyhláškám obcí má plynout, že podzákonny právní předpis může stanovit určité povinnosti, pouze je-li možnost stanovení těchto povinností uvedena v zákoně. Přitom zákonné uvedení takových povinností má být určité, nelze použít jen neurčité pojmy a odkázat dle slov obviněného jen na nějaký prospěšný účel.

Shrnutí argumentu odporu bodu 8)

Poučení o maximálně možné výši pokuty za spáchaný přestupek pak na obviněného působí **zastařujícím dojmem** a zmiňuje neústavnost takové výše pokuty, protože umožňuje obrovskou libovůli správního orgánu a dále rozpor se zásadami právního státu.

Závěrem svého odporu obviněný navrhuje, aby bylo přestupkové řízení zastaveno.

V podrobnostech HSHMP odkazuje přímo na znění odporu, který je součástí spisového materiálu.

K jednotlivým argumentům obviněného se HSHMP, jako správní orgán příslušný v této věci, vyjadřuje následovně:

Ad. 2. HSHMP se neztotožňuje s názorem obviněného, že správní pokuta, která byla obviněnému příkazem uložena je postihem za politický akt, nikoliv za porušení hygienických pravidel. Jak i z odůvodnění vyplývá, HSHMP nesankcionovala politický projev jako takový, ale **skutečnost, že obviněný neměl v souladu s povinností stanovenou v bodě I. odst. 1 písm. e) mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 roušku, ústenku, šátek, šál ani jiný prostředek, který by bránil šíření kapének.** Text odůvodnění a závěry správního orgánu, které HSHMP v odůvodnění příkazu uvedl k takovému závěru nijak nesměřují a nehodnotí výkon politických práv obviněného. Hodnocení politického projevu stricto sensu není předmětem hodnocení ani tohoto rozhodnutí. HSHMP hodnotí dodržování povinností ze strany obviněného toliko z pohledu hygienického, epidemiologického, a to v souladu se svým zákonným zmocněním, které jí ukládá § 82 odst. 2 písm. k) ve spojení s § 93 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. Politická práva přiznaná občanům České republiky zejména, nikoliv však výlučně, v Čl. 17 a násl. Listiny základních práv a svobod nebyly předmětem hodnocení a zkoumání tohoto správního řízení. Obviněný si tedy mylně vysvětlil jemu udělenou sankci za protiprávní jednání, jelikož HSHMP nikdy nehodnotila ani neposúdila gesto uctění památky protirežimních osob.

Výjimka, která je uvedena v bodě II. písm. s) mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 se vztahuje na moderátory, redaktory a další osoby vystupující v rozhlasových, televizních a dalších pořadech. Tato výjimka se nevztahuje na řečnické projevy občanů účastnících se akcí s nejasným, respektive spíše větším počtem osob na jakémkoliv veřejném prostranství. Výjimka pro moderátory presumuje účast velmi malého počtu osob v nahrávacím studiu.

Ad. 3. HSHMP uvedla v příkazu konkrétně: *„(...) HSHMP přihlédla k tomu, že u obviněného jakožto u veřejně známé osobnosti je dána vyšší míra pozornosti ovlivnit veřejné mínění obyvatelstva a s tím i související vnímání přijatého mimořádného opatření, což nepovažuje HSHMP vzhledem k platně vydanému a přijatému mimořádnému opatření za žádoucí. Nicméně tato skutečnost nebyla v řízení prokázána a správní orgán tento argument nezohlednil dále ve výši udělené sankce. (...)“¹* Výše uvedené znamená, že HSHMP přihlédla při hodnocení spáchaní přestupku ke skutečnosti, že je obviněný veřejně známou osobou, nicméně tento fakt nebyl přítěžujícím při **určení výše správní pokuty**. Výše správní pokuty byla určena v souladu s ostatními částmi odůvodnění příkazu. Není pravdou, že se *„(...) represivním orgánům hygieny nelíbí údajné přestupkové jednání obviněného právě proto, že je veřejnou osobou a že jednání takové osoby vyjadřující svůj odpor k razantnímu omezení svobody může vést k obecné občanské neposlušnosti. (...)“²* HSHMP nehodnotí neoprávněné chování ze svého subjektivního pohledu, ale u každého přestupku hodnotí naplnění skutkové podstaty přestupku. Vymezení skutkové podstaty přestupku je definováno jako souhrn typových znaků, které vyjadřují jednak typovou škodlivost daného přestupku pro

¹ Strana 2 odporu obviněného

² Tamtéž

společnost a současně znaky, kterými se jednotlivé přestupky od sebe odlišují. Subjektem přestupku podle konkrétního ustanovení § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. je každá fyzická, právnická a podnikající fyzická osoba, tudíž pro naplnění skutkové podstaty správní orgán nehodnotil skutečnost, že obviněný vystupuje jako veřejná osoba. Nicméně správní orgán považoval za stěžejní zdůraznit, že právě veřejně činné osoby by se měly chovat svědomitě a tak, aby nedávaly ostatním záminku či v ostatních nezbuzovali pohnutku k páčání protiprávního jednání. Právě v okamžiku, kdy obviněný prezentuje ve video záznamu uveřejněném na webové stránce

svůj názor na vydávaná epidemiologická opatření, lze mít důvodně zato, že se obviněný snaží působit na veřejnost tak, aby vydaná a platná opatření nebyla dodržována nebo přinejmenším to může v laické veřejnosti takový efekt vyvolat. Jak HSHMP uvedla již v příkazu, **tuto skutečnost nezohlednila při stanovení výše správní pokuty**, ale právě pro velkou mediální známost obviněného považuje za žádoucí tuto skutečnost zmínit. Z odůvodnění příkazu ani odůvodnění tohoto rozhodnutí nicméně nevyplývá a ani nemůže vyplývat, že by pravým cílem uložené správní pokuty obviněnému bylo postihnout obviněného za jeho politický postoj nebo snad že by správní orgán uplatnil jakoukoliv libovůli a hodnotil to, co se mu nelíbí.

- Ad. 4. Co se týče mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, podle kterého byla obviněnému uložena ve spojení se zákonem č. 258/2000 Sb. pokuta, jak vyplývá z rozsudku Městského soudu, mimořádné opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 nebylo zrušeno pro jeho nezákonnost, jak uvádí obviněný v odůvodnění odporu, nýbrž pro nedostatek odůvodnění mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, jak vyplývá z rozsudku Městského soudu. „Odpůrce především nijak blíže nevysvětlil, proč bylo nutné k daným omezením v rozhodné době přistoupit, když svůj postup neopřel o vůbec žádné údaje týkající se aktuálního vývoje epidemie v České republice, jež by odůvodňovaly přijetí konkrétních omezení a jejich další zpřísňování. Jako důvod pro přijetí opatření byl uveden prakticky jen nástup dětí do škol a do předškolních zařízení, v souvislosti s čímž každoročně na podzim a v zimě dochází ke zvýšené incidenci respiračních nákaz – opatření tak podle odpůrce mělo představovat ochranu nastavených systémů a prevenci koinfekcí i superinfekcí, za účelem snížení jejich vlivu na zvýšenou morbiditu populace. Z tohoto zdůvodnění však lze dovodit vlastně jen to, že předmětné opatření má mít preventivní charakter, což lze vzhledem k rozsahu aktuálně stanovených omezení označit za nedostatečné až nepatřičné.

Podle soudu je zjevné, že přestože odpůrce ve svých procesních podáních opakovaně poukazuje na to, že při přijímání mimořádných opatření hodnotí aktuální stav šíření onemocnění COVID-19 na území České republiky, předmětné mimořádné opatření zde ve skutečnosti jen kopíruje odůvodnění předchozích mimořádných opatření, počínaje mimořádným opatřením ze dne 19. 8. 2020, resp. je obratem rušícím opatřením ze dne 24. 8. 2020, účinným od 1. 9. 2020 (srov. bod 62 rozsudku), aniž by odpůrce v odůvodnění jakkoli reagoval na další vývoj epidemie a zejména na důvody pro pokračující zpřísňení přijatých opatření.“³

Městský soud v Praze se v rozsudku Městského soudu v Praze vyjadřuje dále k postupnému zpřísňování omezení pohybu a pobytu bez roušek, když v mezidobí byla zavedena povinnost nosit roušku také ve všech vnitřních prostorách budov, vč. výuky ve školách, v prostorách zastávek, v motorových vozidlech, pakliže se nejedná o osoby z jedné domácnosti, posléze rovněž na veřejně přístupných místech v zastavěném území obce. Městský soud v Praze kritizuje v tomto ohledu postup Ministerstva zdravotnictví ve vztahu k odpovídajícímu odůvodnění takových zpřísňování, když citují:

„Taktó významný, v mnohém již relativně plošný zásah do autonomní sféry jednotlivců pak podle názoru soudu vyžaduje také tomu odpovídající odůvodnění, které ovšem v nynější věci na popsaný vývoj přijatých omezení nijak nereaguje. Jeho opakující se tvrzení o zohledňování aktuálního vývoje epidemie je tak ve svém důsledku nepodložené, respektive v odůvodnění mimořádného opatření nenachází žádný odraz.“⁴

Ze znění rozsudku Městského soudu vyplývá, že: „Právě námitky brojící proti nedostatkům odůvodnění mimořádného opatření ze dne 19. 10. 2020 shledal soud opodstatněnými; tyto nedostatky činily předmětné opatření nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“⁵

„S ohledem na tyto závěry, jakož i vše shora uvedené, proto soud výrokem II. rozsudku mimořádné opatření ze dne 19. 10. 2020 v souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. zrušil.“⁶

³ Bod 145 rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020, sp. zn. sp. zn. 18 A 59/2020

⁴ Bod 146 rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020, sp. zn. 18 A 59/2020;

⁵ Bod 160 rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020, sp. zn. 18 A 59/2020;

⁶ Bod 161 rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020, sp. zn. 18 A 59/2020;

„Při úvahách, k jakému okamžiku mimořádné opatření zrušit, přitom soud přihlédl k tomu, že odpůrci by měl být za účelem účinné ochrany před šířením nákazy koronaviru poskytnut rozumný časový prostor, aby, shledá-li pro to dostatek důvodů, obdobné opatření opětovně přijal a zohlednil v něm všechny výše uvedené výtky zdejšího soudu.“⁷

„(...) přičemž při stanovení tohoto data soud rovněž zohlednil dobu prodloužení nouzového stavu do 20. 11. 2020 (viz usnesení vlády ze dne 30. 10. 2020, č. 1108); povinnost nošení roušek tak nezanikne před jeho skončením.“⁸

Z důvodů popsaných výše (v ostatním HSHMP odkazuje přímo na rozsudek Městského soudu, který se k problematice nedostatečného odůvodnění mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 detailně vyjadřuje), nelze usuzovat na zrušení mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 pro nezákonnost, jak uvádí obviněný. Z odůvodnění rozsudku Městského soudu vyplývá, že mimořádné opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 bylo zrušeno pro nedostatek odůvodnění, jelikož postrádalo konkrétní, srozumitelné a podložené úvahy na základě kterých by bylo možné soudně přezkoumat, zda je skutečně z pohledu dosažení deklarovaného cíle – snížení rizika přenosu onemocnění způsobeného virem SARS-CoV-2, nezbytné trvat na povinném nošení ochranných prostředků dýchacích cest v takto stanoveném rozsahu. Přitom byla Ministerstvu zdravotnictví stanovena lhůta k případnému zhojení vad odůvodnění, respektive vydání nového, lépe odůvodněného mimořádného opatření zejména z toho pohledu, aby bylo zřejmé, proč Ministerstvo zdravotnictví zpřísňuje přijatá opatření a rozšiřuje povinné nošení roušek i na venkovní a jiné prostory.⁹

HSHMP vychází při hodnocení spáchání přestupků ze zásady zakotvené v § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., která stanoví, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější.

S ohledem na skutečnost, že mimořádné opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 bylo dle výroku II. rozsudku Městského soudu platné v době spáchání přestupku obviněným, jelikož zrušeno bylo až dnem 21. 11. 2020, nepovažovala HSHMP za nutné se o zrušení tohoto opatření soudem zmiňovat, jelikož tento fakt nebyl pro rozhodování v této věci věcně relevantní a posuzování s ohledem na zrušení mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 nikoliv pro nezákonnost, ale pro nedostatek odůvodnění, by nijak rozhodování HSHMP neovlivnil.

- Ad. 5. Co se týče pravomoci Ministerstva zdravotnictví vydávat obsahově podobná opatření, jako je mimořádné opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, podle názoru obviněného vyjádřeného v odporu si mělo Ministerstvo zdravotnictví přisvojit moc, která náleží vládě, mimo kontrolu Poslanecké sněmovny. S tímto názorem se HSHMP neztotožňuje, když příslušnost Ministerstva zdravotnictví vydávat mimořádná opatření explicitně vychází z § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., které stanoví, že Ministerstvo zdravotnictví k ochraně a podpoře veřejného zdraví nařizuje mimo jiné mimořádná opatření při epidemii a nebezpečí jejího vzniku; a dále z § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. Přitom právě § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb. dává Ministerstvu zdravotnictví možnost stanovit zákaz nebo nařízení nějaké další činnosti za účelem likvidace epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku. Mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 došlo k nařízení určité činnosti – tedy nařízení nošení ochranných pomůcek. Shodně se k tomu přitom vyjadřuje i právě obviněným zmíněný rozsudek Městského soudu, například v bodech 53, 58, bod 81 rozsudku Městského soudu v kterém se stanoví, že: „(...) Uvedená ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví tedy dle přesvědčení soudu přiznávají odpůrci pravomoc vydat při epidemii nebo v době jejího vzniku mimořádná opatření, jimiž mohou být v určitém rozsahu a intenzitě omezena základní práva a svobody. Ustanovení § 69 odst. 1 písm. i) zákona přitom předpokládá, že mimořádným opatřením odpůrce může být vydán i zákaz nebo nařízení další určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku, a to činnosti jiné, než jsou činnosti výslovně předvídané v písm. a) – h) předmětného ustanovení. Otázkou přípustného charakteru, rozsahu a intenzity takových omezení ukládaných mimořádným opatřením vydávaným odpůrcem s odkazem na § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví se přitom soud zabývá níže v části V.D.2 tohoto rozsudku, kde na základě ústavně konformní interpretace rozsahu zmocnění dospívá k závěru, že předmětné zbytkové ustanovení nezmocňuje odpůrce k přijetí

⁷ Bod 162 rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020, sp. zn. 18 A 59/2020;

⁸ Tamtéž;

⁹ Výrok II rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020, sp. zn. 18 A 59/2020

jakýchkoliv opatření, nýbrž s ohledem na nezbytnost ústavně konformního výkladu jen takových, jež jsou svou povahou a intenzitou srovnatelná s opatřeními upravenými v předchozích písm. a) – h), přičemž mimořádné opatření ukládající povinnost nosit ochranné prostředky dýchacích cest z rozsahu věcné působnosti odpůrce nevybočuje.¹⁰ Zcela shodné závěry okomentovalo i usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 8/20.

Nedošlo tedy k žádnému převedení práva z orgánu výkoné moci na Ministerstvo zdravotnictví, když Ministerstvo zdravotnictví vydalo mimořádné opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 zcela ve svých zákonných kompetencích a na základě výslovného zákonného zmocnění.

Současně podle bodu 87 rozsudku Městského soudu: „(...) Desátý senát podotknul, že dělicí linii mezi opatřeními, která může přijmout Ministerstvo zdravotnictví na základě zákona o ochraně veřejného zdraví, a opatřeními, která může přijmout pouze vláda na základě krizového zákona, je třeba hledat v rozsahu pravomocí těchto orgánů dle obou zákonů. Přitom uzavřel, že žádný právní předpis nestanoví, že by pravomoc vyplývající odpůrci z § 80 písm. g) ve spojení s § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví byla odňata v případě vyhlášení nouzového stavu. Desátý senát vyjádřil přesvědčení, že Ministerstvo zdravotnictví si i v době nouzového stavu zachovává pravomoci výslovně mu svěřené zákonem o ochraně veřejného zdraví, nicméně pravomoci Ministerstva zdravotnictví nelze extenzivně vykládat tak, že zahrnují široká omezení základních práv, k nimž je výslovně zmocněna vláda v krizovém zákoně.“¹¹

HSHMP z tohoto pohledu proto zcela jistě nepovažuje skutečnost, že mimořádné opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 vydalo Ministerstvo zdravotnictví, za neústavní ani rozpornou s žádným právem stanoveným ústavními zákony, byť takové posouzení nespadá nikterak do její kompetence. Povinnost stanovená osobám v mimořádném opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 HSHMP považuje svým charakterem, rozsahem i intenzitou za zcela přiměřené a intenzita omezení základních lidských práv nebyla narušena či omezena v takové míře, aby jediným orgánem vydávajícím podobná opatření byl pouze nejvyšší orgán moci výkoné (vláda). Tento názor byl potvrzen i četnou judikaturou.

- Ad. 6. HSHMP nemá v kompetenci hodnotit, zda mělo Ministerstvo zdravotnictví ve svém mimořádném opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 povinnost explicitně označit uvedené mimořádné opatření jako opatření obecné povahy.

Co se ústavní zásady zakotvené v Čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod týče, Ministerstvu zdravotnictví je přiznáno zákonné zmocnění vydávat podobná opatření jako je mimořádné opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, jehož obsahem je určení a stanovení povinností a podmínek nošení roušek či jiných ochranných prostředků, přitom uvedené zmocnění se nedá považovat za zmocnění neurčitě. Uvedené zmocnění Ministerstva zdravotnictví stanovené v § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., vyplývá přímo z Čl. 79 odst. 3 Ústavy české republiky, který stanoví: „(...) Ministerstva, jiné správní úřady a orgány územní samosprávy mohou na základě a v mezích zákona vydávat právní předpisy, jsou-li k tomu zákonem zmocněny.“

HSHMP dále odkazuje na bod 81. rozsudku Městského soudu, který se blíže k obsahovému a typovému vymezení povinností, které mohou spadat pod § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb. vyjadřuje. Dále zmiňuje rovněž: „(...) Shora citovaná ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví svěřují odpůrci pravomoc vydat při epidemii nebo v době jejího vzniku mimořádná opatření s celorepublikovým dopadem, která omezují též základní práva a svobody, pročež lze tedy uzavřít, že odpůrce byl nadán pravomocí napadené mimořádné opatření vydat. Ke stejnému závěru již ostatně zdejší soud dospěl při přezkumu jiných mimořádných opatření odpůrce v rozsudku čj. 14 A 41/2020 - 111, a pravomoc odpůrce k vydání mimořádných opatření nebyla zpochybněna ani v jiných rozhodnutích zdejšího soudu ani v usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 8/20.“¹²

A contrario tuzemské soudy dovodily, že zákaz volného pohybu typově neodpovídá jiným oprávněním zakotveným v § 69 odst. 1 písm. a) až h) zákona č. 258/2000 Sb. Proto pravomoc stanovit tyto povinnosti

¹⁰ Bod 81 rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020, sp. zn. 18 A 59/2020;

¹¹ Bod 87 rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020, sp. zn. 18 A 59/2020;

¹² Bod 82 rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020, sp. zn. 18 A 59/2020;

podle zákona, potvrzeno soudy, nespadá do obecné kompetence Ministerstva zdravotnictví podle § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb.

K argumentu, že pokud by zákonodárce výslovně chtěl, aby Ministerstvo zdravotnictví vydávalo opatření, jejichž obsahem je stanovení povinnosti nosit roušku, HSHMP podotýká, že epidemiologická situace byla od svého počátku zcela neočekávanou situací pro celou společnost a zákonodárce tedy těžko mohl podobnou situaci předjímat v dlouhodobém časovém horizontu. Právě uvedené ustanovení § 69 odst. 1 písm. a) až h) zákona č. 258/2000 Sb. umožňuje reagovat na podobné situace a stanovit povinnosti, které mají účinně pomoci k likvidaci epidemí. Nelze z ničeho tedy usuzovat na záměr zákonodárce činit úplný či neúplný výčet pravomocí podřazených pod písm. i) výše zmíněného ustanovení zákona č. 258/2000 Sb., když zákonodárce podobným způsobem a obecně zamýšlel dát pravomoc Ministerstvu zdravotnictví v obdobných situacích, které nelze z dlouhodobého hlediska jednotlivě vyjmenovat. HSHMP dodává, že vždy je třeba volit méně omezující opatření, pokud ještě stále takové vede ke sledovanému cíli a dát mu přednost před opatřením omezujícím více.¹³

Tuzemské soudy se již několikrát rovněž vyjádřily ve smyslu přiměřenosti a adekvátnosti opatření určujících povinnost nosit roušku co do podstaty této povinnosti, např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. srpna 2020, sp. zn. 18 A 22/2020: „(...) Přestože mohou v odborné komunitě na účinnost či dopady nošení roušek existovat různé názory (v tomto směru soud jen pro úplnost dodává, že nošení roušek v době epidemie jistě nelze bez dalšího srovnávat s nošením nikábu ženami v arabském světě, jež má zcela jiná pravidla), soud považuje přesvědčení odpůrce o jejich významu pro potlačení epidemie za plně hájitelné.“

„(...) Zásah do svobody pohybu či soukromého a rodinného života navrhovatele tak jistě nelze zcela bagatelizovat, nicméně takovéto zásahy jsou v porovnání se zájmem na ochraně životů a zdraví obyvatelstva obecně jistě zcela přiměřené (...)“.

Konečně právě i obviněným citovaný rozsudek Městského soudu se v tomto duchu vyjadřuje. HSHMP proto nesdílí názor, že by Ministerstvo zdravotnictví v mimořádném opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 stanovovalo povinnosti ve společnosti na základě neurčitého zmocnění, respektive nikoliv v tomto případě, a ani že by byla v rozporu se zákonem nařízena povinnost plošně nosit roušky na určitých místech v určitých situacích.

- Ad. 7. Podle Čl. 4 odst. 1 Listiny základních práva svobod toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních lidských práv mohou být ukládány povinnosti. HSHMP odkazuje v této části odůvodnění na předchozí Ad. 5 a Ad. 6 tohoto rozhodnutí, v kterém shrnuje zákonné zmocnění Ministerstva zdravotnictví k vydání mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, které vyplývá z § 69 odst. 1 písm. i) zákona č. 258/2000 Sb. Finanční náročnost a zatížení společnosti při určení povinnosti obstarat si roušku nebo jiný ochranný prostředek je zcela subjektivního charakteru a HSHMP nepřisluší toto kritérium hodnotit. Tuzemské soudy opakovaně judikovaly, že mimořádná opatření vydávaná Ministerstvem zdravotnictví ve vztahu k povinnosti nošení roušek jsou legitimní a důvodná.
- Ad. 8. Není v kompetenci HSHMP posuzovat rozpor se základními zásadami právního státu České republiky, potažmo ani ústavnost zákonem stanovené pokuty. Pokuta byla obviněnému udělena na samé spodní hranici možné udělené pokuty, a to s přihlédnutím k závažnosti spáchaného přestupku, intenzitě, a dalším okolnostem. Není žádnou výjimkou, že mají správní orgány pravomoc udělit za spáchané přestupky až několika-milionové pokuty, přičemž pokuty v horní výši zákonem stanovené sazby smluvní pokuty se udělují dle HSHMP spíše ve výjimečných případech. To například za situace, kdy existuje důvodné podezření, že stanovení nižší, potažmo žádné pokuty (a stanovení např. mírnějšího správního trestu ve formě napomenutí), by nemělo potřebný efekt na obviněného. HSHMP nicméně vždy posuzuje detaily každého případu a stanovuje výši pokuty s ohledem na subjekt spáchaného přestupku (pachatele), společenskou škodlivost, která se projevila, mohla projevit či mohla mít tendenci se projevit u pachatelem spáchaného přestupku, jakožto i splnění dalších obecných znaků (protiprávnost). Právě obecná společenská škodlivost je přitom jakýmsi diferenciačním kritériem pro určení hranice výše ukládané správní pokuty, přičemž správní orgán bez patřičného odůvodnění neukládá nepřiměřené pokuty a není tomu tak ani v případě obviněného.

¹³ Komentář WOLTERS KLUWER, Ivo Krýsy, Zdena Krýsová, Zákon o ochraně veřejného zdraví, Komentář, s.153 k ustanovení § 69 odst. 2.

Dne 19. 2. 2021 obdržela HSHMP podání od právního zástupce obviněného ze dne 19. 2. 2021 nazvané jako Doplnění vyjádření obviněného z přestupku (dále jen „doplnění vyjádření“). HSHMP eviduje doplnění vyjádření pod č.j. HSHMP 11265/2021. Doplněním vyjádření obviněný doplňuje argumentaci uvedenou v odporu.

V bodě 1. doplnění vyjádření obviněný opakovaně poukazuje na dle názoru obviněného **neústavně uloženou pokutu za porušení opatření**, které mělo být pro nezákonnost zrušeno soudem. Na podporu svých tvrzení obviněný zmiňuje odložení případu, v kterém Krajská hygienická stanice Zlínského kraje odložila věc postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb. Uvedený případ se ovšem týká porušení povinností stanovených jiným mimořádným opatřením, a to mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 10. dubna 2020, č.j.: MZDR 15190/2020-5/MIN/KAN, které bylo, společně s dalšími mimořádnými opatřeními, **pro nezákonnost zrušeno rozsudkem Městského soudu ze dne 23. 4. 2020, sp. zn. 14 A 41/2020**. Důvodem nezákonnosti předmětného mimořádného opatření je skutečnost, že v nouzovém stavu může o rozsáhlém zásahu do základních lidských práv, jako je **celostátní omezení svobody pohybu občanů po území státu či o fatálním omezení podnikatelské činnosti**, rozhodnout pouze vláda České republiky jako kolektivní orgán a nikoliv jednotlivý ministr. Uvedené usnesení o odložení věci č.j. KHSZL 31361/2020 ze dne 6. listopadu 2020 (které je jakožto příloha doplnění vyjádření obviněného součástí spisového materiálu v této věci) navíc přímo na str. 4 odůvodňuje, že: „(...) za použití analogie legis nesporně platí teze, že jsou-li dle soudu z uvedeného důvodu nezákonná shora vyjmenovaná mimořádná opatření „o zákazu volného pohybu osob na území ČR“, resp. „o zákazu prodeje zboží a služeb v provozovnách“, pak tím spíše jsou stejně nezákonná i všechna ostatní mimořádná opatření, která vydal ministr zdravotnictví v oblasti „zákazu volného pohybu osob na území ČR“, resp. „zákazu prodeje zboží a služeb v provozovnách“, stejným právním postupem (tj. pouze jako jednotlivý člen vlády) v jiných časových úsecích, nicméně stále v době trvajících nouzového stavu. (...)“

HSHMP se zcela ztotožňuje s právním názorem Krajské hygienické stanice ve Zlíně, která aplikovala tento právní závěr ve výše uvedené věci v souvislosti se zrušenými mimořádnými opatřeními Ministerstva zdravotnictví prostřednictvím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2020, sp. zn. 14 A 41/2020. Je ovšem zapotřebí pečlivě v každém případě analyzovat předmět úpravy jednotlivých mimořádných opatření ve vztahu k analogické zásadě rušit obdobné právní akty, resp. pohlížet analogicky na **obdobná mimořádná opatření**. Obviněný se ovšem dopustil přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že nesplnil povinnost uloženou mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, které stanovovalo **povinnosti týkající se nošení ochranného prostředku dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének**. Výše zmíněný právní názor proto nelze vztáhnout na situaci obviněného, protože jak vyplývá z vyjádření HSHMP v bodech Ad. 5 a Ad. 6 tohoto rozhodnutí, zastává HSHMP jednotný názor, který je potvrzen i četnými rozhodnutími tuzemských soudů. Tím je, že Ministerstvo zdravotnictví je oprávněné vydávat na základě zákonného zmocnění obsaženého v zákoně č. 258/2000 Sb. mimořádná opatření týkající se **povinností zakrývat si nos a ústa, to vše za účelem ochrany zdraví obyvatel České republiky**.

V bodě 2. doplnění vyjádření obviněný namítá **rozpor povinností mít zakrytý obličej a zákazu zakrývání obličeje podle zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromážděvacím, v platném znění (dále jen „zákon č. 84/1990 Sb.“)**. Detailněji pak obviněný odkazuje na § 7 odst. 4 zákona č. 84/1990 Sb., který stanoví, že: „**Účastníci shromáždění nesmějí mít obličej zakrytý způsobem ztěžujícím nebo znemožňujícím jejich identifikaci.**“

Dle HSHMP se při projevu uctění státního svátku a svobody projevu, které obviněný učinil dne 28. 10. 2020 před budovou Obecního domu a v blízkém okolí nejednalo o shromáždění podle zákona č. 84/1990 Sb. Obviněný nedoložil správnímu orgánu skutečnost, že by takové shromáždění v souladu s povinností stanovenou § 4 odst. 1 zákona č. 84/1990 Sb., oznámil pověřenému úřadu.

Nicméně i kdyby takto obviněný učinil, nejedná se dle správního orgánu o zakrytí obličeje způsobem znemožňující identifikaci účastníka shromáždění, pokud má takový účastník na sobě roušku. Rouška či podobný a prdem aprobovaný způsob zakrytí nosu a úst má za cíl chránit obyvatele České republiky, jakož i ostatní osoby zde se vyskytující, před šířením nakažlivého viru SARS-Cov-2. Zakrytí nosu a úst rouškou dle názoru HSHMP a priori neztěžuje ani znemožňuje identifikaci osob, jelikož se jedná o zvláštní povinnost všech osob pobývajících na veřejně dostupných místech (mimo ostatní místa, které nejsou předmětem tohoto rozhodnutí). Výše uvedený právní názor vyplývá i z oficiálního vyjádření Ministerstva vnitra uveřejněného na webových stránkách Ministerstva vnitra pod odkazem: <https://www.mvcr.cz/clanek/aktualizovana-informace-Ministerstva-vnitra-k-shromazdenim-v-dobe-nouzoveho-stavu.aspx>, kde je poskytnut právní výklad k uvedené problematice, a to konkrétně: „(...) použití

ochranných prostředků dýchacích cest není v rozporu s § 7 odst. 4 shromažďovacího zákona, na základě něhož nesmějí mít účastníci obličeje zakrytý způsobem ztěžujícím nebo znemožňujícím jejich identifikaci, protože se jedná o zvláštní povinnost všech osob pobývajících na veřejně dostupných místech, stanovenou mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 9. dubna 2020. ¹⁴ I když se Ministerstvo vyjadřuje k jinému mimořádnému opatření Ministerstva zdravotnictví, má HSHMP zato, že právě pro shodu v předmětu úpravy, tj. povinnost nosit roušku, je tento závěr aplikovatelný rovněž, a mimo jiné, na situaci obviněného. Navíc, pokud si nebyl obviněný jist výkladem aktuálních opatření ve vztahu k právu na shromažďování, mohl se pověřeného úřadu na výklad dotázat.

V bodě 3. doplnění vyjádření obviněný uplatňuje vůči zahalování obličeje tzv. **výjimku z důvodu přesvědčení**, přičemž obviněný argumentuje tím, že kritizuje opatření přijímaná exekutivou, a to ta která omezují lidskou svobodu. Poukazuje přitom na rozsudek NSS s č.j. 9 As 62/2020-33, který se vyjádřil k situaci, že nepřijetí dítěte do školky není sankcí, kterou by zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví s nepodstoupením povinného očkování spojoval. I přesto má mít nepřijetí do školky pro dítě i jeho rodinu negativní důsledky.

Dle HSHMP ovšem nelze v kontextu s obviněným citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu a uplatňovanou výhradou nahlížet stejně na každou situaci, v které občan subjektivně cítí, či vnímá, že by mu měla být přiznána výjimka z obecných a právem uznaných pravidel. To by směřovalo k nedostatku právní jistoty a rozporu se zásadou, že před zákonem jsou si všichni rovni, čímž se rozumí aplikace stejných možností, práv a povinností na všechny a rovnost člověka a státu před zákonem tak, aby bylo uplatňováno právo bez jakéhokoliv popírání práv a diskriminace a nebylo mezi lidmi rozlišováno pro jejich ekonomický či společenský status, věk, pohlaví, etnickou příslušnost a jiné.

Tzv. výhradu svědomí lze aplikovat zcela výjimečně v záležitostech hodných zvláštního zřetele, jelikož tato výhrada má tendenci narušovat stabilitu právního prostředí. V kontextu uplatňované výhrady je pak třeba odlišit mezi touto výhradou a jakousi občanskou neposlušností a při její uplatnění aplikovat test pro její uplatnění. Pokud by správní orgán připustil nějakou možnost výhrady svědomí, musela by její argumentace být velmi dobře odůvodněna, jelikož v opačném případě při pouhém vyhovění bez dalšího zkoumání by došlo k tomu, že pokud celá společnost projeví vůli aplikovat tzv. výhradu svědomí v obdobné situaci, tedy přestane nosit z *vlastního přesvědčení, pro svůj názor a svědomí* roušku či jiný ochranný prostředek nosu a úst, mohlo by dojít ke zcela nekontrolovanému a razantnímu šíření viru, který je předmětem současné epidemie. Tato situace ovšem není nikterak žádoucí. Dle názoru HSHMP hraje v možnosti uplatnit tuto výhradu roli i princip spravedlnosti a nikoliv pouhé osobní přesvědčení. Jakkoliv je tato otázka spíše otázkou morální a její posouzení je do značné míry nejednoznačné a subjektivní, HSHMP má zato, že na správní řízení obviněného nelze tzv. výhradu svědomí uplatnit.

V bodě 4. doplnění vyjádření obviněný poukazuje na skutečnost, že dle něj není zřejmé, v čem spočívá **škodlivost jednání obviněného pro společnost**. V bodě 4.1. doplnění vyjádření pak obviněný doplňuje, že byl zdravý a neměl žádné příznaky respiračního onemocnění a doplnil své tvrzení o úryvek ze studie uveřejněné ve vědeckém časopise, která měla vyloučit že onemocnění způsobené virem SARS-CoV-2 šíří asymptomatictí jedinci. Dále dle obviněného **nebyl prokázán kvalifikovaný rizikový kontakt**, tedy rizikový kontakt s dalším účastníkem shromáždění a akce byla ve venkovním prostoru.

HSHMP k tomuto bodu doplnění vyjádření obviněného uvádí, že „(...) *Přestupek je vymezen na základě materiálně-formálního pojetí, přičemž ke vzniku odpovědnosti za přestupek bude muset dojít k naplnění všech jeho znaků současně - to znamená, že musí jít o protiprávní společensky škodlivý čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a zároveň vykazuje znaky stanovené zákonem, tedy obecné znaky přestupku i znaky konkrétní skutkové podstaty přestupku, nejde-li o trestný čin.* (...)”¹⁴

Dále přitom: „(...) *Protiprávnost je přitom třeba rozumět rozpor s právní normou v rámci právního řádu. Přestupkem může být pouze jednání, které je v rozporu s právem.* (...)”¹⁵

„(...) *Přestupkem je tedy méně závažné společensky škodlivé jednání namířené proti výkonu veřejné správy nebo proti jiným zájmům společnosti.* (...)”¹⁶

„(...) *Správní orgán přitom může vyloučit odpovědnost za přestupek v bagatelních případech. Nedostatek nebo nedostačující stupeň společenské škodlivosti činu je poté vhodné řešit cestou hmotného práva, protože se jedná o*

¹⁴ Komentář k zákonu č. 250/2016 Sb., JUDr. Mgr. Filip Rigel, Ph.D., 2019;

¹⁵ Tamtéž;

¹⁶ Tamtéž;

posouzení podmínek odpovědnosti, tedy zodpovězení otázky, zda jde, či nejde o přestupek. V případě materiálně-formálního pojetí přestupku vznikne odpovědnostní právní vztah jen tehdy, byl-li při spáchání činu naplněn i materiální znak v potřebné míře a rozsahu, v řízení o přestupku se pak tento vztah realizuje. (...)”¹⁷

HSHMP je v uvedeném případě přesvědčena, že se jednalo o chování společensky škodlivé. Zapovězené jednání, kterého se obviněný dopustil spočívalo ve skutečnosti, že obviněný neměl nasazenou roušku ani jiný ochranný prostředek dýchacích cest (nos, ústa) jako je respirátor, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének. Tímto byla naplněna skutková podstata přestupku na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., kterého se obviněný dopustil tím, že nesplnil povinnost uloženou mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020. Škodlivost jednání HSHMP spatřuje ve způsobilosti nakazit osoby, které stály v blízkém okolí obviněného po dobu jeho projevu, bezprostředně předtím a bezprostředně poté. Společenská škodlivost je dána jen tehdy, pokud je porušen nebo ohrožen nějaký společenský zájem. „(...) Materiální korektiv společenské škodlivosti nemusí nutně spočívat v konkrétním reálném ohrožení tohoto společenského zájmu, ale postačí i ohrožení potencionální. (...)” Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku pod sp. zn. NSS 6 As 187/2016, „(...) pokud pachatel přestupku v místě, kde je to dopravním značením zakázáno, předjížděl před sebou jedoucí vozidla, lze jím spáchaný přestupek považovat za jednání ohrožující zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu bez ohledu na to, zda jím došlo k ohrožení konkrétních účastníků silničního provozu, a bez ohledu na to, jakou část předjížděcího manévru stěžovatel prováděl v úseku, kde to již bylo zakázáno. (...)”¹⁸ Obdobně rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 104/2008, soud dovodil, že samotná skutečnost, že řidič vozidla v provozu na pozemní komunikaci sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se hranicí nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr o tom, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Možnost zdravotního rizika je zvýšena již samotným nenošením roušky, neboť bylo v průběhu období epidemie, tj. od března roku 2020 prokázáno, že i když nakažený jedinec nevykazuje příznaky onemocnění, může přenášet nákazu na další jedince. Skutečnost, že obviněný nevykazoval žádné příznaky, obviněný nijak neprokázal, mohl se navíc v uvedenou dobu sám nakazit a tím přispět k šíření nemoci způsobené virem SARS-CoV-2, čímž by ohrozil ostatní osoby ve svém okolí. Samotné nenošení ochrany úst a nosu znamená ohrožení zájmu na ochraně veřejného zdraví před nepříznivými účinky zmíněného viru.

Shrnutí:

HSHMP tak v konečném důsledku dospěla k závěru, že obviněný se svým jednáním dopustil přestupku podle ustanovení § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb. uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí. Přestupkem je podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb. společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Znakem přestupku je společenská škodlivost. S ohledem na materiálně-formální pojetí přestupku a procesní zásadu legality je HSHMP povinna hodnotit míru společenské škodlivosti spáchaného protiprávního jednání (materiální znak). Jednání obviněného musí být označováno za přestupek, jelikož závažnost spáchaných přestupků není zanedbatelná. Společenská škodlivost je z jednání obviněného zcela evidentní. Skutkovou podstatu přestupku podle výroku I. rozhodnutí HSHMP shledává za naplněnou a prokázanou, a to zejména na základě správním orgánem opatřených důkazů, které jsou součástí spisu.

K výroku č. II. tohoto rozhodnutí:

Druh a výměra trestu jsou dále zdůvodněny v souladu s § 37 až § 40 zákona č. 250/2016 Sb. ve vztahu k protiprávnímu jednání obviněného.

HSHMP posoudila okolnosti dané věcí a shledala za vhodné a adekvátní uložení správního trestu, pokuty ve stanovené výši.

Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb. je znakem přestupku společenská škodlivost. Zákon č. 250/2016 Sb. v § 5 stanoví, že škodlivý protiprávní čin, který je za přestupek označen musí být takto definován a výslovně označen zákonem. Společenská škodlivost je materiálním znakem spáchaní přestupku, přičemž pokud tento absenteje, vůbec se o

¹⁷ Tamtéž;

¹⁸ Tamtéž.

přestupek nejedná, blíže k odůvodnění společenské škodlivosti jednání obviněného str. 14 tohoto rozhodnutí HSHMP.

Podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb. při určení druhu správního trestu a jeho výměry je třeba hodnotit mimo jiné přitěžující a polehčující okolnosti a povahu a závažnost přestupku. HSHMP přitom při určení druhu správního trestu a jeho výměry postupovala v souladu se zásadou zákonosti trestání a zásadou individualizace správních trestů. Správní orgán přitom musí dostát oběma těmito zásadám.

Podle § 38 zákona č. 250/2016 Sb. povaha a závažnost přestupku je dána mimo jiné významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, významem a rozsahem následku přestupku, způsobem spáchání přestupku a okolnostmi spáchání přestupku.

Pokud jde o význam chráněného zájmu podle § 38 zákona č. 250/2016 Sb., význam a rozsah následků přestupku, způsob a okolnosti spáchání přestupku, HSHMP uvádí, že zákonem chráněným zájmem je ochrana zdraví fyzických osob a přestupek byl spáchán obviněným v souvislosti s tímto zákonem chráněným zájmem. Dále je zákonem chráněným zájmem zodpovědný přístup fyzické osoby při dodržování mimořádných opatření, neboť v opačném případě by mohlo dojít k ohrožení zdraví obyvatel v České republice při narůstajícím šíření nákazy způsobené virem SARS-Cov-2. Pokud jde o způsob spáchání přestupku, HSHMP hodnotila skutečnost, že obviněný spáchal část přestupku při natáčení na kameru, což lze považovat za předpoklad větší medializace skutku a působení na veřejnost. Nelze zde usuzovat ani na neuvědomělost jednání obviněného, který se přímo v přenosu videa a následně i obecně na dalších veřejných internetových stránkách vyjadřuje ve smyslu nesmyslnosti nařízených opatření.

HSHMP posoudila význam zákonem chráněného zájmu, který byl spáchaným přestupkem ohrožen, ve vztahu k významu ochrany zdraví fyzických osob.

HSHMP přihlédla k povaze a závažnosti přestupku a posoudila míru ohrožení zdraví veřejnosti.

Závažnost přestupku HSHMP posuzovala s ohledem na charakter individuálního objektu přestupku, tedy HSHMP posuzovala zájmy, proti kterým přestupky směřují a k jejichž ochraně jsou příslušná ustanovení především určena. HSHMP v této souvislosti zjistila, že spácháním přestupku obviněným bylo ohroženo veřejné zdraví jako chráněný zájem. HSHMP posuzovala dodržování zákonných povinností stanovených zákonem č. 258/2000 Sb. a dodržování povinností stanovených mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020. Cílem uvedeného mimořádného opatření č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020 je vzhledem ke vztahu k odůvodnění tohoto mimořádného opatření zabránit tomu, aby byly nakaženy další osoby. Nenošení roušek či jiné ochrany úst a nosu může výrazně ztížit ochranu vnímavých osob a tím přispět k šíření viru a zvýšit zdravotní rizika v populaci.

Jako k polehčující okolnosti při výměře pokuty přihlédla HSHMP nad rámec § 39 zákona č. 250/2016 Sb., který je jen demonstračním výčtem polehčujících okolností k tomu, že orgán ochrany veřejného zdraví nemá poznatky o tom, že by spáchaný přestupek způsobil konkrétní poškození zdraví fyzických osob. Tato polehčující okolnost má význam na snížení společenské škodlivosti.

Za přitěžující okolnost naopak HSHMP jako orgán ochrany veřejného zdraví považuje skutečnost, že se obviněný dopustil přestupku v době nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-Cov-2.

Závažnost přestupku pak plyne z toho, jak moc byly jednotlivé znaky skutkové podstaty přestupku a okolnosti přestupku naplněny, tj. v jaké výši, jakou intenzitou, v jakém rozsahu, kolik různých přitěžujících či naopak polehčujících okolností pachatel naplnil.

Spácháním uvedeného přestupku obviněným nastala možnost ohrožení zdraví fyzických osob tím, že obviněný nesplnil povinnost určenou mimořádným opatřením č.j.: MZDR 15757/2020-37/MIN/KAN ze dne 19. října 2020, a tak se obviněný dopustil přestupku podle výrokové části tohoto rozhodnutí.

HSHMP posoudila povahu přestupku, tedy vztah ke všem okolnostem spáchaného přestupku.

Význam chráněného zájmu je značný, jde o zájem veřejný, přičemž oblast veřejného zdraví a jeho jednotlivé úseky upravuje široká škála norem, které společně tvoří široký právní rámec. V ochraně veřejného zdraví jde o záležitost celospolečenského charakteru, související a dopadající na obsáhlou tematiku jednotlivých úseků.

HSHMP trvá na tom, že obviněnému nic nebránilo v tom, aby ochranu úst a nosu použil. Navíc se obviněný na videozáznamu vyjadřuje, že současnými epidemickými opatřeními jsou likvidovány nebo omezovány Ústavou dané občanské svobody a mimo jiné jsou takto likvidovány životy statisíců našich spoluobčanů atd. To v kontextu s tím, že po celou dobu nejenom nahrávání videozáznamu, ale i bezprostředně poté a předtím, má obviněný roušku

sundanou pod bradou lze kvalifikovat jako jednání, o kterém obviněný věděl a činil jej vědomě. Na základě této skutečnosti dospěla HSHMP k závěru, že obviněný spáchal přestupek úmyslně dle § 15 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. Dle HSHMP se pak jednalo o úmysl nepřímý podle § 15 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., neboť jednání obviněného svědčí o tom, že byl srozuměn s tím, že existují ochranná či mimořádná opatření, rouškou disponoval, přičemž si jí nenasadil na ústa a nos tak, aby poskytovala účinnou ochranu před šířením přenosné infekce. Oproti příkazu přitom HSHMP kvalifikovala uvedené jednání obviněného spáchané s nepřímým úmyslem. Úmysl přímý nebyl v uvedeném řízení prokázán.

HSHMP i přesto, že jí nejsou známy konkrétní případy rozšíření nákazy virem SARS-CoV-2 obviněným zohledňuje fakt, že k přestupku došlo na místě, kde lze předpokládat zvýšenou frekvenci lidí a vzhledem k tomu, že jde o přenosné infekční onemocnění, které se šíří kapénkami vzduchem, lze předpokládat vyšší zdravotní dopad na ostatní osoby.

Za shoda uvedený přestupek byla obviněnému uložena pokuta ve výši 10 000 Kč, přičemž § 92n odst. 3 písm. a) zákona č. 258/2000 Sb. umožňuje za porušení povinnosti stanovené v uvedeném ustanovení zákona č. 258/2000 Sb. uložit pokutu až do výše 3 000 000 Kč.

HSHMP stanovený správní trest považuje za přiměřený povaze skutku a všem shora uvedeným skutečnostem.

K výroku č. III. tohoto rozhodnutí:

Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. uložil správní orgán obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou; ta podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. činí 1000,- Kč. Obviněný o snížení uvedené paušální částky v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu nepožádal. Z uvedených důvodů náklady tohoto řízení je povinen hradit obviněný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho oznámení k Ministerstvu zdravotnictví ČR prostřednictvím Hygienické stanice hlavního města Prahy se sídlem v Praze.

JUDr. Zdeněk Srb, MBA

ředitel odboru správních činností

„podepsáno kvalifikovaným elektronickým podpisem“